

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2016 roku (nr (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 oraz zgodnie z art. 18 ust. 1 i ust. 2, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r.poz. 121 z późn. zm.) art.58 § 2 kodeksu cywilnego, stwierdził, że miesięczną podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne tj. emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe J. M. (1) PESEL – (...) jako pracownika u płatnika składek M. K. stanowi kwota od dnia 1 lutego 2016 – 950 zł, tj. kwota odpowiadająca 1/2 minimalnego wynagrodzenia za pracę. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że J. M. (2) faktycznie wykonywała pracę u płatnika składek Pana M. K. na podstawie umowy o pracę od dnia 02.11.2015r., ale nie potwierdzono, że od dnia 01.02.2016r. świadczyła ona tę pracę w zwiększonym wymiarze i za wyższym wynagrodzeniem. W ocenie Oddziału trudno uznać, iż przez okres trzech miesięcy wnioskodawczyni wykonywała swoje obowiązki w wymiarze czasu pracy 1/2 etatu, a od 01.02.2016r., na krótko przed jej niezdolnością do pracy z powodu choroby, miałby ulec zmianie jej wymiar czasu pracy i wynagrodzenie. Do kontroli nie przedłożono zakresu obowiązków wnioskodawczyni zarówno do umowy o pracę z dnia 02.11.2015r., jak i z dnia 30.01.2016r. Tym samym nie można stwierdzić czy zmianie miał ulec zakres jej obowiązków. W trakcie prowadzonego postępowania kontrolnego oprócz dokumentów kadrowo-płacowych nie zostały przedłożone jakiegokolwiek dokumenty potwierdzające, że od 01.02.2016r. wnioskodawczyni świadczyła pracę w zwiększonym wymiarze czasu pracy i za wyższym wynagrodzeniem. Z zeznań M. K. wynika, że J. M. (1) wystąpiła z wnioskiem o zmianę wymiaru czasu pracy, jednakże w trakcie kontroli nie przedłożono żadnych dokumentów potwierdzających ten fakt, jak też dokumentów potwierdzających potrzebę gospodarczą zatrudnienia wnioskodawczyni w zwiększonym wymiarze czasu pracy u ww. pracodawcy. W ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. ustalenie od 01.02.2016r. pełnego wymiaru czasu pracy oraz wynagrodzenia w wysokości 1850,00 zł brutto, w krótkim okresie przed wystawieniem zaświadczeń o niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie ciąży było dokonane jedynie w celu znacznego podwyższenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i macierzyńskiego. Miesięczną podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia wnioskodawczyni u M. K. stanowi nadal kwota odpowiadająca 1/2 minimalnego wynagrodzenia za pracę tj. od dnia 01.02.2016r. – 925,00 zł.

(decyzja – k. 21 – 25 akt ZUS)

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą w dniu 22 września 2016 roku J. M. (1) złożyła od niej odwołanie zaskarżając ją w całości. Odwołująca się wniosła o zmianę decyzji poprzez przyjęcie, iż miesięczną podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne z tytułu jej zatrudnienia u M. K. stanowi kwota odpowiadająca minimalnemu wynagrodzeniu za pracę od dnia 1 lutego 2016 roku.

(odwołanie – k. 2 – 7)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 października 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy podtrzymał argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k.40 – 41 verte)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni J. M. (1) urodziła się w dniu (...). Posiada wykształcenie średnie.

(bezsporne)

Wnioskodawczyni ukończyła kurs kas fiskalnych.

J. M. (1) w okresie od 28 marca 2013 roku do 23 listopada 2013 roku pracowała w (...) ul. (...) w Ł.. Od 3 lutego 2014 roku do 13 września 2014 roku pracowała w P.P.H.U. (...) ul (...) w Ł..

(kwestionariusz osobowy – akta osobowej J. M. (1) znajdujące się w kopercie – k. 64)

W dniu 2 listopada 2015 roku wnioskodawczyni zawarła umowę o pracę na okres próbny z P. M. K. w wymiarze 1/2 etatu i w okresie od 2 listopada 2015 roku do 31 stycznia 2016 roku była zatrudniona na stanowisku sprzedawca – kasjer w P. M. K.. Wnioskodawczyni uzyskiwała wynagrodzenie 875 zł brutto, a od 1 stycznia 2016 roku – 950 zł brutto.

(świadczenie pracy – k. 1 – 1 verte akt osobowych znajdujących się w kopercie – k. 64; umowa o pracę – k.2 akt osobowych znajdujących się w kopercie – k. 64; aneks do umowy o pracę – k.10 akt osobowych znajdujących się w kopercie – k. 64; zeznania świadka P. T. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 67 verte)

Z pisemnego zakresu obowiązków wnioskodawczyni wynikało, że do jej obowiązków należało: w przypadku pracy od rana – rozpoczęcie pracy od godziny 5:30, rozbrojenie alarmu, włączenie komputerów kasowych i zapleczowych, zliczenie pieniędzy, zalogowanie się na kasie najpóźniej o godzinie 5:55 (w przypadku pracy od rana), włączenie grilla i rolera, napełnienie go parówkami, włączenie pieca i zaprogramowanie na konkretny rodzaj bułek, odebranie dostawy pieczywa poprzez sprawdzenie czy ilość dostarczona jest zgodna z dokumentem dostawy, otwarcie sklepu o godzinie 6:00 i rozpoczęcie obsługi klientów, w czasie przerw, kiedy nie ma klientów sprawdzanie dat ważności produktów w lodówkach, a następnie zajęcie się warzywniakiem – przebranie go i usunięcie produktów, które nie nadają się do sprzedaży, odbieranie codziennej dostawy towaru – sprawdzanie towaru pod kątem jakości i ilościowym, w przypadku pracy po południu ponowne przebranie warzywniaka go i usunięcie produktów, które nie nadają się do sprzedaży, dokonanie wieczornego przetwarzania danych w komputerach, zakończenie pracy sklepu o godzinie 23:00, załączanie alarmu przed wyjściem ze sklepu po godzinie 23:00.

(kserokopia zakresu obowiązków J. M. (1) – k. 24)

W dniu 2 listopada 2015 roku wnioskodawczyni odbyła szkolenie wstępne w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

(karta szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy – k.8 akt osobowych znajdujących się w kopercie – k. 64)

W dniu 2 listopada 2015 roku lekarz orzekł, że wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych J. M. (1) jest zdolna do wykonywania pracy na stanowisku sprzedawca – kasjer (praca na wysokości do 3 m).

(orzeczenie lekarskie nr (...) – akta osobowe J. M. (1) znajdujące się w kopercie – k. 64)

W dniu 30 stycznia 2016 roku wnioskodawczyni J. M. (1) zawarła umowę o pracę na czas określony z P. M. K., i na jej podstawie od 1 lutego 2016 roku do 31 stycznia 2017 roku J. M. (1) była zatrudniona na stanowisku sprzedawca – kasjer w wymiarze pełnego etatu w P. M. K. – we F. ul. (...) // ul. (...) w Ł.. Wysokość wynagrodzenia wnioskodawczyni wynosiła 1850 zł.

(świadczenie pracy - k. 1 – 1 verte akt osobowych znajdujących się w kopercie – k. 64; umowa o pracę na czas określony z dnia 30 stycznia 2016 r. – k.12 w aktach osobowych znajdujących się w kopercie – k. 64; zeznania świadka P. T. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 67 verte; zeznania wnioskodawczyni)

W okresie od 21 grudnia 2016 roku do 31 stycznia 2017 roku wnioskodawczyni była na urlopie macierzyńskim.

(świadczenie pracy - k. 1 – 1 verte akt osobowych znajdujących się w kopercie – k. 64;

Podczas pracy w P. M. K. we F. obowiązywała 8 – dobową normą czasu pracy i tygodniową – przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy. Wynagrodzenie było płatne raz w miesiącu. Ponadto pracownik potwierdzał swoją obecność w pracy przez złożenie podpisu na liście obecności znajdującej się w zakładzie pracy. O

przyczynie i przewidywanym czasie trwania każdej nieobecności w pracy pracownik obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić pracodawcę.

(informacja o podstawowych warunkach pracy – k.13 akt osobowych znajdujących się w kopercie k. 64)

F., w którym pracowała wnioskodawczyni był otwarty od godziny 6:00 do 23:00. Wnioskodawczyni pracowała w różnych godzinach, czasami w godzinach 6 – 10, czasami 14 – 18. Poza wnioskodawczynią w sklepie były dwie lub trzy osoby rano i tyle samo osób po południu. Osoby te w większości były zatrudnione na pełny etat. Jedną ze współpracowniczek wnioskodawczyni była M. S., która podobnie jak wnioskodawczyni była zatrudniona na pół etatu. Następnie została zatrudniona na czas określony dwa lata w pełnym wymiarze czasu pracy.

Po zakończeniu umowy na okres próbny wnioskodawczyni wystąpiła ustnie do pracodawcy o zatrudnienie jej na pełen etat. W oparciu o kolejną umowę wnioskodawczyni była zatrudniona na pełny etat za najniższą krajową.

(kserokopia karty ewidencji czasu pracy J. M. (1) za 2016 rok – k. 17; zeznania zainteresowanego M. K. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jego wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 66 verte; zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.67 verte; zeznania wnioskodawczyni J. M. (1) – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 68 w związku z jej wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.65 verte)

W listopadzie 2015 roku wnioskodawczyni przepracowała w sumie 80 godzin, w grudniu – 84 godziny, a w styczniu – 60 godzin. Zatrudniona na cały etat w lutym 2016 roku – 168 godzin pracując regularnie 8 godzin dziennie, pięć dni w tygodniu. W marcu 2016 roku wnioskodawczyni przepracowała w sumie 88 godzin. Od 16 marca 2016 roku nie przychodziła do pracy z powodu zwolnienia chorobowego.

(ewidencja czasu pracy J. M. (1) za 2015 rok na 1/2 etatu i za 2016 rok na cały etat – k. 28 – 29 akt kontroli doraźnej M. K.)

Podczas pracy na pełny etat wnioskodawczyni pracowała albo od godziny 14 do 22, albo od 6 do 14. Zdarzało się też od 7 do 15 i 15 – 23. Zdarzało się, że sama otwierała sklep, albo go zamykała. Przyjmowała dostawy, obsługiwała klientów. Codziennie przychodziły świeże warzywa, które wykładała. Wykładała również pieczywo, sprawdzała lodówki z nabiałem, dokładała artykuły. Sklep jest bardzo ruchliwy. Znajduje się w nim alkohol, papierosy, bilety, wypiekane jest pieczywo. Wnioskodawczyni obsługiwała kasę fiskalną. Na załączonych fakturach widnieją podpisy wnioskodawczyni, podobnie w dowodach WZ, dowodach dostawy.

(ewidencja czasu pracy J. M. (1) za 2016 rok – k. 29 akt kontroli doraźnej M. K.; zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 67; zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 67 verte; zeznania wnioskodawczyni J. M. (1) – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jej wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 66)

Zainteresowany nie jest rodziną wnioskodawczyni. Nie znał jej wcześniej.

(zeznania zainteresowanego M. K. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jego wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 66 verte; zeznania wnioskodawczyni J. M. (1) – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jej wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 66)

Zainteresowany ma bardzo dużą rotację personelu i co do zasady najpierw zawiera umowę na okres próbny na pół etatu z nową osobą, aby zorientować się jak pracuje. Po nabraniu zaufania przechodzi na umowę na pełny wymiar czasu pracy i zawierana jest umowa na czas określony. Wnioskodawczyni miała najniższy wymiar wynagrodzenia. Przełożoną wnioskodawczyni była E. K., która pracowała z zainteresowanym najdłużej, ale zarabiała najniższą

krajową. Przez cały poprzedni rok wnioskodawczyni nie była jedyną osobą zatrudnioną u zainteresowanego, która była w ciąży. Zainteresowany cały czas poszukiwał pracowników.

(zeznania zainteresowanego M. K. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jego wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 66 verte)

Na miejsce wnioskodawczyni została zatrudniona nowa osoba. Było to w kwietniu – maju 2016 roku. Po zakończeniu urlopu macierzyńskiego i chęci powrotu wnioskodawczyni do pracy, M. K. wyraził chęć zatrudnienia jej ponownie.

(zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.67 verte; zeznania zainteresowanego M. K. – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jego wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 66 verte)

Od połowy marca 2016 roku skarżąca była na zwolnieniu chorobowym z powodu kręgosłupa. W pracy sporo dźwigała i zaczął jej dokuczać kręgosłup.

(karta informacyjna z pobytu w izbie przyjęć z dnia 14 marca 2016 roku znajdująca się w kopercie – k. 63; zeznania wnioskodawczyni J. M. (1) – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jej wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k. 66)

Podczas pobytu na izbie przyjęć w dniu 14 marca 2016 roku rozpoznano u wnioskodawczyni lokalnie powiększone węzły chłonne.

(karta informacyjna z pobytu w izbie przyjęć z dnia 14 marca 2016 roku znajdująca się w kopercie – k. 64)

W dniu 16 czerwca 2016 roku wnioskodawczyni miała badanie USG. W dniu 5 czerwca 2016 roku wnioskodawczyni miała kolkę nerkową

(karty informacyjne rozpoznania z izby przyjęć znajdująca się w kopercie – k. 63)

Wnioskodawczyni dowiedziała się o tym, że jest w ciąży pod koniec kwietnia 2016 roku. Pierwsza wizyta u lekarza ginekologa miała miejsce w dniu 9 maja 2016 roku.

(karta ciąży znajdująca się w kopercie – k.63; zeznania wnioskodawczyni J. M. (1) – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jej wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.65 verte)

Wnioskodawczyni urodziła syna w dniu 21 grudnia 2016 roku.

(kserokopia odpisu aktu urodzenia – akta osobowe J. M. (1) znajdujące się w kopercie – k. 64; zeznania wnioskodawczyni J. M. (1) – protokół rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.68 w związku z jej wyjaśnieniami informacyjnymi – protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017 roku – k.65 verte)

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS, aktach osobowych, a także na podstawie zeznań wnioskodawczyni oraz świadków – pracodawcy, współpracowników, klientów, którzy zgodnie potwierdzili, że od 1 lutego 2016 roku wnioskodawczyni regularnie przychodziła do pracy i pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy.

Tak zgromadzony materiał dowodowy był spójny i wiarygodny. Sąd mógł zatem dokonać niewątpliwych ustaleń co do zakresu obowiązków wnioskodawczyni na zajmowanym stanowisku i adekwatności do nich wskazanego w umowie o pracę wynagrodzenia. Sąd nie miał wątpliwości, że zeznania wnioskodawczyni oraz świadków są wiarygodne i pozwalają na ustalenie, że J. M. (1) rzeczywiście wykonywała swoje obowiązki w pełnym wymiarze czasu pracy oraz otrzymywała wynagrodzenie przewidziane w umowie o pracę. Wskazane zeznania są jasne, logiczne i wzajemnie się

uzupełniają. Twierdzenia wnioskodawczyni zostały potwierdzone przez jej pracodawcę oraz znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonej dokumentacji oraz w zeznaniach świadków.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) pracownicy, czyli osoby fizyczne pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Stosownie do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. j.: Dz. U. z 2016 roku, poz. 372) osobom tym, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

Z kolei art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.) stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12.

Stosownie do treści art. 20 ust. 1 ww. ustawy, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

Stosownie do art. 4 w ust 1 i 2 ustawy zasiłkowej, ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, opubl. OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 25 stycznia 2005 r. II UK 141/04, OSNP 2005/15/235, Legalis nr 69644), w którym to Sąd Najwyższy stwierdza, że stronom umowy o pracę, na podstawie

której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

W niniejszej sprawie odwołująca się w dniu 2 listopada 2015 roku zawarła umowę o pracę na okres próbny z P. M. K. w wymiarze 1/2 etatu i w okresie od 2 listopada 2015 roku do 31 stycznia 2016 roku była zatrudniona na stanowisku sprzedawca – kasjer w P. M. K.. Wnioskodawczyni uzyskiwała wynagrodzenie 875 zł brutto, a od 1 stycznia 2016 roku – 950 zł brutto. W dniu 30 stycznia 2016 roku wnioskodawczyni J. M. (1) zawarła umowę o pracę na czas określony z P. M. K., i na jej podstawie od 1 lutego 2016 roku do 31 stycznia 2017 roku J. M. (1) była zatrudniona na stanowisku sprzedawca – kasjer w wymiarze pełnego etatu w P. M. K. – we F. ul. (...) // ul. (...) w Ł.. Wysokość wynagrodzenia wnioskodawczyni wynosiła 1850 zł.

Umowy te stanowiły stosowną podstawę do zastosowania ww. regulacji i przyjęcia, iż uzyskała ona prawo do świadczeń określonych w ustawie zasiłkowej. **Ważność tych umów nie została przez organ rentowy zakwestionowana.** Organ rentowy zakwestionował jedynie wskazane w drugiej umowie o pracę wynagrodzenie w wysokości wynagrodzenia minimalnego, stanowiące zadeklarowaną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Zdaniem organu rentowego ustalone wynagrodzenie było bezzasadnie wysokie, skarżąca nie udowodniła świadczenia pracy w pełnym wymiarze czasu pracy i podstawa w tej wysokości została zgłoszona tylko w celu uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczenia w związku z chorobą wnioskodawczyni.

Bezspornym zatem w sprawie jest, że wnioskodawczyni niewątpliwie podjęła pracę w firmie i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniom w okresie zatrudnienia. Spornym w sprawie pozostaje natomiast wysokość zadeklarowanej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres od lutego 2016 r.

W ocenie Sądu kwestionowanie przez organ rentowy wysokości ustalonego w umowie o pracę wynagrodzenia w wysokości minimalnego wynagrodzenia, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, było nieuzasadnione.

Przede wszystkim w ocenie Sądu należycie zostały wyjaśnione motywy i okoliczności związane z zatrudnieniem J. M. (1) przez płatnika składek. M. K. wykazał, że z uwagi na dużą rotację pracowników potrzebował pracownika kasjera-sprzedawcy, zważywszy na fakt, iż wnioskodawczyni była zatrudniona na czas próbny i sprawdzila się.

Zainteresowany, w ramach prowadzonej działalności we F. przy ul. (...)// ul. (...) w Ł., zatrudniał w większości osoby na pełny etat. Zasadą było, że początkowo każda nowozatrudniona osoba pracowała na podstawie umowy o pracę na czas próbny w wymiarze 1/2 etatu. Jeśli się sprawdziła w pracy, stosunek pracy był kontynuowany na podstawie następnej umowy o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawczyni początkowo była zatrudniona również w wymiarze 1/2 etatu, a następnie została zawarta umowa o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy. Do jej obowiązków należało otwieranie i zamykanie sklepu, przyjmowanie dostawy towarów, obsługa klientów, wykładanie świeżych warzyw i pieczywa, sprawdzanie lodówek z nabiałem, dokładanie artykułów na półki, obsługa kasy fiskalnej.

W toku postępowania skarżąca udowodniła, że po zakończeniu umowy na okres próbny wnioskodawczyni wystąpiła ustnie do pracodawcy o zatrudnienie jej na pełen etat i w oparciu o kolejną umowę wnioskodawczyni była zatrudniona na pełny etat. Podczas pracy pełnym wymiarze czasu pracy odwołująca się pracowała albo od godziny 14 do 22, albo od 6 do 14. Zdarzało się też od 7 do 15 i 15 – 23. Zdarzało się, że sama otwierała sklep, albo go zamykała. Przyjmowała dostawy, obsługiwała klientów. Codziennie przychodziły świeże warzywa, które wykładała. Wykładała również pieczywo, sprawdzała lodówki z nabiałem, dokładała artykuły. Sklep jest bardzo ruchliwy. Znajduje się w nim alkohol, papierosy, bilety, wypiekane jest pieczywo. Wnioskodawczyni obsługiwała kasę fiskalną. Na załączonych fakturach widnieją podpisy wnioskodawczyni, podobnie w dowodach WZ, dowodach dostawy.

Od połowy marca 2016 roku skarżąca była na zwolnieniu chorobowym z powodu kręgosłupa. W pracy sporo dźwigała i zaczął jej dokuczać kręgosłup. Wnioskodawczyni dowiedziała się o tym, że jest w ciąży pod koniec kwietnia 2016

roku. Pierwsza wizyta u lekarza ginekologa miała miejsce w dniu 9 maja 2016 roku. Skarżąca urodziła syna w dniu 21 grudnia 2016 roku.

Trudno w tym stanie faktycznym uznać zasadność sugestii organu rentowego, że odwołująca się przewidywała swoje zwolnienie lekarskie i dlatego strony zdecydowały się zawrzeć fikcyjną umowę w pełnym wymiarze czasu pracy. Schorzenie kręgosłupa wystąpiło nagle, zaś o ciąży wnioskodawczyni dowiedziała się dopiero pod koniec kwietnia 2016r. Nie ma takiej możliwości, żeby przy podpisywaniu umowy na koniec stycznia 2016 roku skarżąca przewidywała długotrwałe zwolnienie lekarskie związane z ciążą, gdyż wówczas jeszcze w ciąży nie była. Poza tym zarówno złożone do akt dokumenty, jak i zeznania świadków potwierdzają, że wnioskodawczyni pracowała od lutego 2016 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Podkreślenia wymaga również, że wysokość wynagrodzenia wnioskodawczyni została określona na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę, a zatem nie mogło być ono zawyżone.

Organ rentowy twierdząc, że „trudno uznać, iż przez okres trzech miesięcy wnioskodawczyni wykonywała swoje obowiązki w wymiarze czasu pracy 1/2 etatu, a od 01.02.2016r., na krótko przed jej niezdolnością do pracy z powodu choroby, miałyby ulec zmianie jej wymiar czasu pracy i wynagrodzenie”, zdaje się nie zauważać, że pierwsza umowa łącząca strony była umową na okres próbny. Kolejna zaś, zawarta w pełnym wymiarze czasu pracy, była konsekwencją prawidłowego wykonywania przez skarżącą obowiązków służbowych we wcześniejszym okresie. Takie same zasady zainteresowany stosował do wszystkich swoich pracowników. Nadto, na miejsce skarżącej, w kwietniu albo maju, został zatrudniony inny pracownik.

Podkreślić należy, iż na mocy art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących m.in. zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i przebiegu ubezpieczeń, a zatem ma prawo do kwestionowania podstaw ubezpieczenia w tym umów o pracę, czy też podstaw wymiaru składek, jako że rodzą one skutki w dziedzinie ubezpieczeń społecznych. Jednak w takiej sytuacji to na organie rentowym spoczywa obowiązek udowodnienia pozorności umowy lub jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, w myśl art. 6 k.c. Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy np. w wyroku z dnia 15 lutego 2007 r., I UK 269/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 78, w którym stwierdził, iż na organie rentowym, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego i nie kwestionował tytułu tego zgłoszenia oraz przyjmował składki, spoczywa ciężar dowodu, że strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli.

Zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy w żaden sposób nie udowodnił, iż zakwestionowany wymiar czasu pracy zawartej od 1 lutego 2016 roku umowy miał charakter pozorny.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne to jest: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe J. M. (1), jako pracownika zatrudnionego u płatnika składek M. K., stanowi od 1 lutego 2016 roku kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę, odpowiadająca zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego wraz z aktami rentowymi

1.06.2017 roku.

A.M.